

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Θ'.

* ΚΕΡΙΑΚΗ, ΑΘΗΝΑ, 2 ΤΟΥ ΓΕΝΝΑΡΙΟΥ 1911 *

ΑΡΙΘΜΟΣ 417

"Ένας λαός ύψώνεται άμα δείξῃ πώς δὲ φοβῆται τὴν ἀλήθεια. — ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ. Ἡ καινούργια πολιτικὴ τῆς μεσομαϊκῆς.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ. Στὴν ὁρμὴ τῶν κυμάτων.

ΚΡΗΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ. Λασκάρωτος καὶ Βαλαωρίτης.

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ. Ἅγια χώματα.

Ν. ΣΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΣ. Τοῦ χάρου παιδί.

Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ. Τὸ παραθύρι.

ΨΥΧΑΡΗΣ. Ἐκδέτης, Βελλισπόλης καὶ Συγγραφέας.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ — ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΜΑΣ — Ο.ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΑΓΙΑ ΧΩΜΑΤΑ

(G O E T H E)

ΤΟΥ ΦΙΛΟΥ ΜΑΝΟΛΗ ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ

Ξέρεις τῆ γῆς π' ἀηδόνια ὑμνοῦν ; Δειμόνι
Πυκνο βαθῆσκιες φυλλωσιες χροσώνει,
ρουφον γαλάζιου ἐκεῖ ουρανοῦ δροσοῦλα
ἢ ἀγνὴ σμυρτια κι' ἢ ντροπαλὴ ἢ δαφνούλα.

Πες μου τὴν ξέρεις ; Ω ἐκεῖ, ψυχή μου,
έλα σὲ τὴν μυρωμένη γῆς μαζί μου.

Τὸν πύργο ξέρεις ; Ξάγρυντα κατῆλα
μισοφωταεῖ, κι' ἢ Παναγία κοιτάζει
σύμπουη μ' ὄψη σα να κρένει « Μίλα,
Τί κλαῖς, παιδί μου, πὸς καημὸς σε σφάζει ; »

Πες μου, τὸν ξέρεις ; Ω ἐκεῖ ψυχή μου,
τὸν πύργο μου έλα να χαρεῖς μαζί μου.

Ξέρεις τὸ λόγγο ; Τὴν ανταριασμένη
κορφή μουλάρι ἀργὰ κλωθάνεβαίνει
μέσα ἀπ' τοὺς πέφκους πρὸς τὰ βάρδια οἱ βράχοι
σκυφτοὶ καὶ ρέμα ἀφροκῦλα οὐκ τῆ ράχη.

Πες μου, τὸν ξέρεις ; Ω ἐκεῖ, ψυχή μου,
στ' ἀγνα μας έλα τὰ βουνα μαζί μου.

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

DOVER

ΣΤΗΝ ΟΡΜΗ ΤΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ

Μεγάλο εἶναι δυστύχημα τίποτε νὰ μὴ λείπει
Τοῦ μάταιου τοῦ ἀνθρώπου,
Ὡ πολυαγαπημένη μου παλιὰ συντροφισά μου Λύττη,
Ἐξω καιροῦ καὶ τόπου.

Ποῦ νὰ σὲ βρῶ, καὶ ποῦ, ποῦ νὰ σ' ἀποζητήσω.
Τώρα ποῦ τίποτε δὲ μένει,
Ἄπ' τὴ ζοιὴ τὴν πρωτινὴ, ποῦ δὲ γυρίζει ὀπίσω,
Μῆτε καὶ μὲ τὴ μνήμη τὴ χαμένη ;

Ὅλα τὰ πάντα στὴν ἀναβολὴν εἶναι ἀρισμένα,
Στὸ αἶμα ποῦ ποτὲ δὲν ξημερώνει,
Δύναμη δὲν ὑπάρχει πλὴν γιὰ κείνο τὸ ἔνα,
Ποῦ γιάνει καὶ μαζί ποῦ θανατάνει.

Ἄν ὑπαρχε, σαυτό τὸ θεῖο ποτάμι
Ποῦ ἀναδροσῶ τὰ μάτια τώρα μόνο,
Θάποτολμοῦσα νάβρινα ἢ ψυχή νὰ δροίμει
Στὸν ὑστερόν, μὰ καὶ στὸν πῶ μετὰ πόνου.

Παρίσι

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΙ

Ἄφιερωμένο στὴν Κυρία
Βέρα Ρόζα Δεσούλλα.

Τὸ παραθύρι κάτου
κατὰ τὸν κάμπο ἀνιεῖ,
ποῦ ἀπλώνει τὸραμά του
πέρα χλωρό, πλατύ.

Μιὰ μὲ τὸ φῶς λουσιμένο,
χαρούμενο, λαμπρό,
μιὰ ἀπ' τὴ βροχὴ δαριμένο,
σὰν καταχνιὰ πνιχτό.

Τὰ δάση τὸ φουντώνουν,
τὸ σκίζουν τὰ νερά,
ἐδῶ σκεπὲς τρουπώνουν,
ἐκεῖ χωριὸ γελᾷ,

Καὶ σὰ σὲ ἀχνὸ κρυμένη
ἀντάρας ἢ καπνοῦ,
ὀλόμακρὰ χαμένη
ἢ ἄκρη τοῦρανοῦ.

Στὸ παραθύρι ὡς φέξει
ὁ ἥλιος τὴν ἀγῆ,

ὄρμα ἢ ψυχὴ νὰ τρέξει
γλυκὰ νὰ τὸν χαρεῖ.

Μοῦ ἀρέσ' ἐκεῖ νὰ μένω
ὄρθος, καὶ νὰ θεωρῶ
στο φῶς πλημμυρισμένο
τὸν κάμπο τὸ χλωρό:

Τὸν ἥλιο τὴν ἀντίρα,
πῶς διώχνει ἀπ' τὴ νερῶ,
τὰ δάση μὲ λαχτύρα
πῶς τὸν ρουφοῦν γλυκιά,

Πῶς τὰ πουλιὰ λαλοῦνε
φαιδρά, πῶς καθεῖς,
πῶς ὅλα ὅσα πετοῦνε
ἢ δένονται στὴ γῆς,

Φύλλα, φτερούγια, στήθια
ἀνοίγουνε πλατιά,
γιὰ νὰ χαροῦνε πλήθια
τὴ θεϊκὴ χαρά.

Κ' ἐνῶ κινούριο κάτι,
ποῦ χτές δὲν τόχε δεῖ,
ξανοίγεται στὸ μάτι —
δέντρο ποῦ τῶς ἀνθεῖ,

Ἡ πύργος στὴ μακρότη,
ἢ μιὰ ἀπαλὴ πλαγιά—
μὲς τὴ θερμὴ λαμπρότη
γλυκοβεθαῖ ἢ καρδιά,

Καὶ πλέρια μεθυσμένη,
ἀπὸ τὴ θεῖα ὄρμη
τῆς μέρας ποῦ προβαίνει
ἀρίνει νὰ συρθεῖ.

Μὰ ὅταν ὁ ἥλιος γύρει
καὶ ρθεῖ τὸ βράδι ἀχνό,
ξανά στὸ παραθύρι
πηγαῖνο καὶ ἀκουμπῶ.

Καὶ βλέπω πῶς ὁ κάμπος,
τὰ δάση, τὰ νερά
μὲς τὰπαλὸ τὸ θάμπος
βυθίζονται σιγὰ,

Πῶς κουρασμένα γέρονον
πουλιὰ, κλαδιὰ καὶ ἀνθοί,
πῶς οἱ ἀνθρώποι σέρονον
τὸ βῆμα τους βαρῶ.

Τὰ βώδια ποῦ γυροῦνε
ἀργὰ ἀπὸ τὴ βοσκές,

τὴς ὑστερνές ποῦ σβοῦνε
στὴ σιγαλιὰ φωνές,

Πετάματα χαμένα
στὰ θάμπη νὰ γρικῶ,
ὅσα θολὰ, σθησιμένα
τὴν ὥρ' αὐτὴ ἀγαπῶ!

Κ' ἢ ἄχνη ὅσο θολώνει
τὸν κάμπο πὺς πολὺ,
σιγὰ ἀπαλὰ μοῦ ἀπλώνει
καὶ μέσα στὴν ψυχὴ,

Κι ὅ,τι ἔχω ξεχασμένο
στὰ βάθι τοῦ κροῦθ
μοῦ τὸ ξυπνὸ θλιμένο
καὶ ζωντανὸ στὸ νοῦ.

Κι ὡς νᾶν' τὸ παραθύρι
πρὸς τὴ ζωὴ ἀνοιχτό,
ἔχ' ἢ ψυχὴ μου γύρει
καὶ κλαίει κάθε σθηστό.

Κάθε καλὸ χαμένο,
κάθε παλιὰ χαρὰ
καὶ κάθε μου πνιμένο
στοῦ Χάρου τὰ νερά.

Κι ὅσων ἀγάπη λίγη
πὺς ἐδῶ νὰ τὴν κρατεῖ.
ποθεῖ μακριὰ νὰ φύγει
καὶ αὐτὰ νὰ πάει νὰ βρεῖ.

ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΧΑΥΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ, ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΗΣ

ΚΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

Ὁ ἀθηναϊκάτικος ἔμποραχὸς, ὁ καινοεργισ-
τὸς τῆς ἐποχῆς, τῆς κατα-
βαίνει στὴν Ἀθήνα, ἡἀργήσῃ φέτο καὶ ὅπως λογα-
ριάσῃ, ἡἀρῶ πὸς δὲ ἡἀ βγγὴ πρὶν ἀπὸ τὸ Φλεβά-
σῃ, 1911. Νὰ ξέρετε ὅμως πὸς δὲ φταῖω ἐγώ. Ἐ-
κεῖ ποῦ εἶτανε τὸ χειρόγραφό μου ἔτοιμο, ἀναγκά-
σῃκα νὰλλάξω τυπογράφου. Μοῦ ζητοῦσε πάρα πολ-
λοὺς παράδες ἔ παλιός. Δηλαδή. Τοῦ πλέρωσα ὡς
πέρσι ἀρκετούς, ἑκατὸ φράγκα, μὲ τὸ συμπάθειο,
τὸ τυπογραφικὸ φύλλο, καὶ τὰ χίλια τάντιτυπα.
Τώρα μοῦ γύρεθε ἀξαφνα ἑκατὸν εἴκοσι πέντε τὸ
φύλλο. Καὶ τὰ **Δυὸ Ἀδέρφια** λογαριάσανε τὸ λιγώ-
τερο εἴκοσι πέντε φύλλα. Φανταστῆτε! Μοῦ κοστί-
ζουνε τὰ βιβλία μου ἀπάνω κάτω δυὸ χιλιάδες
φράγκα χρυσά, κάθε χρόνο, τὰ τυπωτικὰ μόνο. Καὶ